

Da disse imidlertid ville få samme politiske sammensætning, ville der ikke i realiteten kunne regnes med nogen forskellig stillingtagen til de foreliggende sager. „Man har derfor besluttet sig for en rigsdag bestående af een forsamling og har taget sit udgangspunkt i den finske forfatning“. Efter denne kan en trediedel af rigsdagens medlemmer forlange, at et vedtaget lovforslag skal bero, indtil forslaget påny er vedtaget af den efter det førstkommande almindelige valg sammentrædende rigsdag. En sådan regel havde man dog ikke fundet det hensigtsmæssigt at optage i grundloven, men foreslog i stedet til sikring af mindretallets stilling at indføre adgang for en trediedel af rigsdagens medlemmer til at forlange et vedtaget lovforslag udsendt til folkeafstemning. Udfra den opfattelse, at der kunne være trang til at lade et lovforslag underkaste en særlig „lovteknisk behandling“, efter at vedkommende udvalg havde afgivet betænkning, men inden forslaget kom til anden behandling, havde man dernæst drøftet spørgsmålet om at skabe et særligt organ til at foretage en behandling af de lovforslag, der blev resultatet af de nedsatte udvalgs arbejde. Om det på denne baggrund stillede forslag henvises til det side 108 anførte. — Forfatningskommissionens flertal tog afstand fra den af landstingsmand *Stensballe* skitserede rigsdagsordning, hvorefter landstingets medlemmer skulle vælges på 8 år i 8 landstingskredse af valgmandsforsamlinger, bestående af kommunalbestyrelsesmedlemmer i forbindelse med andre af de kommunale vælgere valgte valgmænd, og hvorefter landstinget skulle være uopløseligt. Flertallet anførte heroverfor, at et landsting valgt på så langt åremål og i otte kredse ville „forhindre en forholdsmæssig repræsentation og efter al sandsynlighed medføre et politisk modsætningsforhold mellem de to ting, med deraf følgende politiske kampe.“ Hertil føjede flertallet, at et ensidigt af kommunalmænd valgt landsting, for hvilket der under tidligere forhold havde kunnet fremføres argumenter, mere og mere syntes at miste sin berettigelse, „idet udviklingen har medført, at der altid i folketinget indenfor alle partier findes et stort antal indsigtfulde kommunalmænd“. Hvad antallet af medlemmer i den fremtidige rigsdag angår, mente forfatningskommissionen, at det under hensyn til den i de senere år skete forøgelse af rigsdagens arbejdsstof ikke ville være sagligt forsvarligt at nedsætte det samlede antal rigsdagsmedlemmer fra 227 til mindre end 179.

Hans Conrad Koefoed (V) stillede ved 2. behandling i folketinget et ændringsforslag, der satte rigsdagens *medlemstal* til „højest 209 og mindst 179“. Han fandt det højest upraktisk i grundloven snævert at begrænse medlemstallet til, hvad man i øjeblikket anså for påkrævet, men hovedbegrundelsen for ændringsforslaget var en ængstelse for, at valgmåden til folketinget